

== Brije trikrat na mesec. ==

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nafrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivca dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 nvč.

✿ ✿ Pruska volkulja dojilka. ✿ ✿

Volkulja : Mladiči, le pridno cuzajte prusko mleko, — da boste tem pogumnejši v boju proti Slovanom za sveto nemško mater Germanijo, — katera vas komaj pričakuje, da ji kakor zvesti sinovi prinesete ponemčeno Avstrijo v dar.

Od Berolina do Dunaja naj regira nemška špraha.

Tako neprenehoma doni velikonemški zvon avstrijskim Slovanom na uho. Slavno češko kraljestvo naj zgine, postane naj nemška pokrajina.

Avstrijskim Slovanom je treba stopiti na tilnik, da za vselej umolknejo in se pozgube v nemškem morju.

Toliko nemški, kakor avstrijski prusjaki čakajo nestrpnost, kedaj bode avstrijski vladar sklenil večno zvezo z Nemčijo.

Avstrijski Slovani, v lastni domovini, morajo še v dvajsetem stoletju prosjačiti dovoljenje »rabiti svoj jezik v javnem življenju«. Nemška zagrizenost dobro vè, da Slovenci ne nehajo; dobro vè, da ima Slovan še toliko čilavosti v svoji krvi, da bode prebil ta krivični nepotrebnost boj za jezik.

Vsem narodom sveta je dovoljeno rabiti svoj materni jezik — le avstrijski Slovan nima te pravice na lastnem ognjišču. Mladina se že mora mučiti s pomočjo tujega jezika; ostrupljena s tujim duhom stopi v svet.

Kedaj se spametijo avstrijski državniki, avstrijske vlade; nam se dozdeva, da nikdar. Kakor besni dirjajo po nemški stezi: oni so tisti, ki se v parlamentu hlinijo, da hočejo spravo in mir, a vsak njih poskus je novi dokaz — nespravljivosti.

Naj propada Avstrija, naj se njega narodi gmotno iskrvave, samo da se Slovanom ne dovoli — enakoveljavnost z nemškimi sosedi. To je ona visoka, modra politika, najmodrejših državnikov — kar jih ima Evropa.

Nemška špraha od Berolina do Dunaja je njih geslo, ker Avstrija je samo del Nemčije, ker bi bilo proti pruskim državnim interesom, ko bi v Avstriji zavladal mir, ko bi tudi Slovan prišel do svojega prava.

A vse zaman zdravemu narodu zamoreš braniti danes, jutri uničiti ga ne moreš. V boju se jači, krepi, organizuje in navdušuje.

Še mali burski narod se noče z lepa udati, in bi gotovo zmagal, ko bi veljala pravica na svetu; mi Slovani pa, ki nas je v Avstriji nemalo milijonov, mi naj bi se udali, naj bi nehali boj za svoja sveta prava, za svoje kri. Nikdar! Pravica naša pa bodi naš pogum, naša slovanska zvezda bodi voditeljica — gotove zmage in boljše bodočnosti.

Kako je sosed mačko okregal.

Preklična kanalja!
Je sosed mački djaj,
Kako se tukaj valja
Hudimanski mjav, mjav,

Ne bodeš li mi v hiši?
Ti salabòljski trésk!
Da bi lovila miši, —
Po grbi mačko plésk.

Ta stara! Ti pa v čumbo
Nastavi miškam past;
Poglej še delj pogumno —
Ne pride li kdo — krast.

Ej to ti je hudiman,
V omari skače — miš, —
Udari jo, prekliman,
Ki liže mleko, viš.

In v vreči moka, — Raza,
Za metrgo poglej,
Ki nekaj v nji gomaza:
Nemara miš je — fěj.

Žival nas bo pregnala,
A mačko bodem jaz:
Za rep jo na večala
Obesil bom za »spas«.

V-o Zaplaški

Kašelj.

Razprava. Napisal Črtovič.

Kašelj je, kakor sem čital v nekem »koledarju« družbe sv. Mohorja, edina bolezen, katere ne more človek tiho prenašati. Bolezen? Da ali pa ne. Kašelj, kot tak jedna najbolj znanih bolezni, vsak jo pozna, mlad ali star, bogat ali ubog, še celo živali imajo svoje kašlje. On pa igra tudi ne kot bolezen, v vesoljnem človeštvu prevažno ulogo, za kar ga lahko z vso pravico prištevamo »občnim človeškim lastnostim in navadam.« Ker je tako imeniten, čeravno ga vsak pozna in ima, premišljujemo vendar-le nekoliko natančneje o njem.

V prvi vrsti bi se lahko imenoval »časnim članom« v šolah, naj si bodo ljudske ali srednje, sploh po zavodih, katere obiskuje ukaželjna mladina. V pretrganih stavkih, katerih praznine nadomestuje navadno suša, zamolkel kašelj, pripoveduje in dopoveduje kmetski deček svojemu strogemu učitelju z bridko palico na hrbtu, zakaj ni mogel priti večeraj v šolo, ker mu niso namreč »mati skuhal« kamilje, ker se je prejšnji dan hudo prehladil — v resnici pa je iz-

postavil dozdevni bolnik tistega dne svoje lene ude na kakem prikladnem prostoru blagodejnemu solcu. —

Kadar pokliče profesor dijaka, ki je prišel udan v božjo voljo s prazno glavo in s težkim srcem v šolo, moči revnega dijaka, potrtega na duši in na telesu tako nemavolno hrkanje in kašljanje, da profesor prisiljen, pustiti dijaka, z ozirom na to, da zaradi bolezni ni mogoče ga izprašati, posebno ker pridejo pri takih slučajih iz dijaka taki glasovi na dan, da niso podobni ne tenorju, ne kakemu drugemu glasu, ampak da so nekaka mešanica iz alta in basa. Seveda prva kasta dijaštva ne pozna tako te bolezni. Kašelj je pa v razredu tudi praktično sredstvo, kar se »krščanske usmiljenosti« na vse mogoče načine in različnim pokašljevanjem skuša opozoriti kak dobrohoten učence svojega sodijaka, da bi se naj ozrl, ter potem kako namignil, kar bi onega mogoče spravilo iz zadrege, če ne popolnoma, pa vsaj deloma, toda oni, slab, komaj držeč se po horeu, kajti »prazen žakelj ne stoji«, ne vidi nič, ne sliši nič, ko bi bil bi mrtva stvar. A na koncu ure krega dotičnik svojega nesrčnega »sodruka«, češ, sam si kriv, jaz sem zadosti kašljaj, pa bi se ozrl.

— Marsikateri si preganjajo dolg čas s kašljanjem, tako da se profesor jako čudi, da je toliko dijakov prehlajenih in sicer v vročem poletju. Kašelj pa služi pri dijakih tudi v druge praktične namene. Dolgo časa stiska ubogi »nikdarsit« lepo jabolko v rokah, ter premišljuje, kako bi ga povzril »brez besed«. Naposled jo ugane, skrije se za širok sosedov hrbet, dene jabolko med zobe, krepko zakašlja, objednem pa odgrizne velik kos, katerega povzije počasi, z največjo potrpežljivostjo in to ponavlja toliko časa, dokler »genug ist des grausamen Spiel's«.

Marsikdo si prinese poleg svojih grških in latinskih klasikov tudi kako drugo, zabavno knjigo. In ta slučajno še ni razrezana, razrezuje jo on med zamolklim hrkanjem po časi, s tako potrpežljivostjo, kahorsne še Sisijphus nima, čeravno vali svojo steno vedno in vedno na vrh hriba.

Toda pogledjmo malo ne prosto, kako veliko je kraljestvo kašljevo po ulicah.

O, kako drvenje in vrvenje vlada po mestu, na vse strani švigajo ljudje, ki bi ti lahko zmešali, če bi se jim moral vedno umikati. Lahko opaziš mladega gospodiča, ki hitro premika svoje dolge noge naprej, hoteč očitno doseči svojega prijatelja, ki je kaci 10 korakov pred njim. A on stopa tudi hitro. Klicati ga po imenu bilo bi

zoper oliko. Kaj storiti? Parkrat zakašlja nasmehne se ozršemu prijatelju in — dosegel je svoj namen.

A tudi oboževalci nežnega spola poznajo veliko korist kašlja, tega obēnega pomočnika v vseh človeških potrebah in nadlogah.

Glej ga, tam gre. Kako hrepeneče gleda, kako rad bi videl, da bi ga zagledala njegova »črnolaska«, ki je našla prostorček v njegovem sreču. Ko ponosno gre naprej, ne oziraje se niti na desno, niti na levo, njemu na nesrečo ravno na nasprotni strani. Ponižno, v svetem strahu zakašlja, gledaje vedno proti nji, ki se na to res ozre, njemu na velikansko srečo. Hitro sname svoj klobuček z glave, na kar mu ona lahko nagne svojo divno glavico. In v morju sreče, ki je večje kakor tihi Ocean, plava njegovo srčice, ki mu pošilja močne toke »rdeče krvi«, v glavo, da zardi kakor otrok, katerega je izlal beli madež na črni obleki, ravno ko je z najlepšimi besedami dokazoval materi, da je polizala mačka smetano, ne pa on sam.

Nezgovornost, to je hud križ, izprevidel je ubogi mladenič, ki je imel tako nesrečo(?) da je moral, hoditi bočes nočes »med dvema ognjema« in radovedni, šegavi stvarčici zabavati. V takih slučajih pa se človek »primo« silno lahko spoti, toda to bi že bilo, saj je imel robee, snažen, bel robee, toda na njegovo nesrečo držale sta ga »stvarici« ravno pod pazduho, tako da je revežu tekel pot curkoma raz čelo, kakor voda psu, ki je priplaval iz potoka, kamor ga je vrigel njegov gospodar. »Sečundo«, kašelj. O slavni rešitelj in pomočnik trpečega človeštva v raznih kritičnih slučajih in položajih. In revež je bil ravno takrat tako hudo prehlajen, da sta ga njegovi stvarici z globokim sožaljem milovali, ter se njemu na veliko srečo poslovili, češ da naj gre v posteljo, ter »čaj, čaj«, in »potiti se potiti«, nagovarjali. In je res kmalu izginil domov, ter bridko obsojal naravo ki mu ni dala poleg telesne lepote tudi duševnega bogastva.

Kaj pa privatno življenje?

Velike je tvoje kraljestvo, o kašelj, ki ne premine, dokler bo obstojal človešk rod.

Koliko si prizadeva velezaslužna dijaška mati, ki hoče »svojega« vsaj nekoliko olikati, posebno pri jedi, ker ga izkuša z vso svojo umetnostjo v pokašljevanju opozoriti na to, da naj se ne baše z jedjo tako, kakor bašejo petelina, katerega hočejo hitro podebeliti. Kašelj pa je tudi velika pomoč v usodnih trenutkih.

»Kako je lepa, dražestna« ponavljal si je postaven, bogat mladenič, gledajoč vedno proti lepo in okusno oblečeni dami, ki je lahko in gibčno stopala naprej... Hm, hm, kje stanuje?« vprašal se je. Čuti, kako se nekaj izpreminja v njegovih prsih, čuti, da se mu razvija notri nekaj nežnega, kar blaži in osrečuje človeka. Ljubezen, ljubezen. Ta prijetna misel ga je takorekoč upijnila, da tistega dne ni videl, kako je prišel domov. Po mnogih premislekih in prevdarkih je izprevidel, da si mora poiskati družco za življenje. Spomnil se je one »lepe, dražestne« ko se je natančno informiral o njenem stanovanju, natančno pravim, kajti v večjih mestih ni lahko najti osebe, kje stanuje, v kateri ulici, potem hišna številka, nastropje, po stopnicah na desno, levo, ali pa naravnost, sobna številka in drugo. Ali bi pa bilo spodobno povpraševati stare izključene ženice in gospodiče, kje stanuje ta in ta. Burno mu je tolklo srce, ko je lahko in fino potrkal na vrata, za katerimi stanuje »ona«. Toda kako osupne, ko stopi v temno zaduhlo sobico. V nekem kotu zapazi svojo »lepo in dražestno«, ki je bila skoro cela skrita kakor v vodnjaku. Čegar stene so bile iz samih starih kril, katerim je hotela podeliti s krpanjem in šivanjem kolikor mogoče dostojno obliko in podobo. »Kaj naj storim«, vprašal se je v duhu, pozabivši hipoma vse svoje lepe govore in fraze, kateri si je bil doma izmislil in na pamet naučil. Razne misli so mu švigale po glavi, kakor bliski v najhujši nevihti. In zopet si mu pomagal ti, kašelj, pomoč v zadregah. »Khm, khm, khm, ne stanujeli morda tukaj gospod N?« »Ne«, oglasi se ona, »v tej hiši že ne«. »A, tako, z Bogom, klanjam se.«

Njegova ljubezen pa se je razdrobila in razpršila v brezštevilne atome, ki so se porazgubili v vesoljnem zračnem prostoru, katerih ni mogoče več zbrati v jedno celoto...

Da pa brez kašlja sploh ni mogoče živeti, izpoznal je marsikateri nadobudni mladenič, ki je prišel prvič v večjo družbo samih mladih »ogenjčkov«. Ker pa oliko prepoveduje, kašljati komu v obraz, posebno pa nežnemu spolu, drži si on navadno lep snežnobel robee pred ustmi, katere tu pa tam malo udarja. —

Da pa je kašelj zelo razprostran in ukoreninjen tudi med prostim ljudstvom, pričajo nam razni Jurčičevi spisi, v katerih se čita, da vzamejo dedi najprej svoje »turničaste« pipice iz brezzobih ust, jih iztrgajo ob ogromen palec desne roke, a

nato se krepko, odkašljajo, potem še le začno pripovedovati svojim unukom čudovite pravljice in dogodjaje iz davnih let.

Koliko ima opraviti s kašljem ubogi kmetič, ki skuša po raznih ovinkih dodelati svojemu višjemu predstojniku, da bi rad stopil v sveti zakonski stan. A »gospod« zopet zakašlja, ter pove sveje mnenje otem revnemu kmetiču, ki »vèn in vèn« hrka in vrti klobuk med prsti.

Obče znano je, da se govorniki naj prej odkašljajo, potem se obrišejo okoli ust, na to pa začnejo zabavati svoje poslušalce in poslušalke. In ko končajo, zahvaljujejo se zopet med prisiljenim pokašljevanjem, mnogim čestitkam, ki jim lete od vseh strani.

Iz teh skromnih polatkav se lahko izprevidi, kako mogočno je kraljestvo kašljevo. Vsak ga pozna, toda nobeden se zme ne zanj, nobenemu niti na misel ne pride, da bi ga počastil če že z imenitnim spomenikom ne, pa vsaj s kako skromno spominsko ploščo. Mogoče se bo kedaj sklenilo v kaki tajni seji, naj se postavi velezaslužnemu kakšlju dostojen spomenik, toda gospodje si bodo morali beliti glave, kak naj bo pravzaprav ta spomenik, kajti nobeden še ni videl kašlja, nobeden ga ne more primerno upodobiti. Za spominsko ploščo pa je še slabše. Kdo je tisti, ki bi lahko označil kašljevo domovino?

Toda kašelj se zaradi tega prav nič ne srdi, ravnaoč se po svetopisemskem izreku »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« On pomaga rad vselej trpečemu človeštvu, naj si bode človek bogat ali ubog, plemenit ali neplemenit ne gleda na stan in veljavo — on ne pozna nobenega razločka med tem, ali onem, pač redka prikazen. On se ne obotavlja nikdar, nobena stvar ga ne zadržuje v svojem blagem delovanju. Naj si bode mrz da, vse škriplje, ali pa neiznosna vročina, vselej, ob vsaki uri nudi svojo pomoč slabotnemu človeštvu.

Pesem o sv. Cirilu in Metodu

Je prepovedana na Ljubljanski višji gimnaziji, ker se je bati, da ne bi Nemcem slabo prišlo. Protestiramo torej tudi, da se odpravi slovensko petje med mašo, ker to silno hudo de našim tevtonskim ušesam; marsikoga je hotelo zadušiti, to je dobro, da smo trdne navade.

Nemci in nemčurji Ljubljanske gimnazije.

Ozeljanska aristokracija v kopelji.

Prvi bi bil dr. Kresilo pl. Ugrizno v i č; temu so študije možgane skazile; zdravi se z kislimi polivi na jezik in ledeno kopeljo desnega palea na levi nogi.

Notar Parona pl. Klopovič, penzioniran dragonec po trudapolni tromesečni komisni službi pojde na povelje Petrača v Karlovevari — lečit se raznih nalezljivih skušnjav.

Konzul Barax pl. Pošnofalo si mora knejpati obraščeni nos; naročil se je tudi posebni zamašek, da zapre luknjo, če bo preveč »cedilo.« - -

Don Jelarijus! Vratolom, slavní misijonski praktikant — je síla zaraščen, — navadno o polnoči — domu gre. Nedavno se je v njegove kocine zapletel celo občinski čuvaj. Pri tej aferi se je tudi Frakar pl. Perina tako hudo opraskal, da je moral priteči na pomoč sam medicinar Hinko Piškotar. V naglici mu je napisal recept, katerega je poslal Tomažu Griži v Šempas. Jalarijus se kneipa v rosi bos ob eni popoldne na zeleni plahti. —

Briveu so naročili naj bi poslal Tončetu egipčanski solnčnik v obliki lijaka. Zakaj? Zato, ker je po stricu podedoval par žakljev tolarjev, in vsakovrstnega blaga. Med zapuščino je našel starodavni cilindar. Tonče, vesel, da bo de zdaj tudi on »gor vzet«, med gospodo nasadi kano na glavo a glej vruga, bila je polna tolminskega masla. Maslo se pa na solnei topi, in da se to zapreči — bo treba priskrbeti mu egipčanski solnčnik. Med knejpovei je tudi Zgone pl. Mešetar, ki na sejnih umiva roke z kravjim mlekom, da mu vince potem bolj diši. — To so vam fini kneiparji.

Podčavenski.

Kuplet.

Naš Rossi dobro vince
Na špini vedno imà
Slovenec on postreza,
Lahončku nič ne da.
Če pride tje Lahonček
Pa mora ven letet'
In nič mu ne pomaga
Če je za Laha vnet.
Boli ga v črni duši
Da laški je zdaj čuk,
Da nima več na glavi,
Slovenski — naš klobuk;

Prodal je Nemece dušo
Sovražniku na mah,
Sedaj pa za plačilo
Bo kmal' pri njemu »strah«

On stoka in študira,
Da bi se »rešil« spet,
In rad bi iz Lahončka
Postal Slovenec vnet.
Boli ga v črni duši
Da laški je zdaj čuk,
Da nima več na glavi
Slovenski naš — klobuk.

Mogočen je Banelli
Obljublja dosti zdaj
In vender lepi Skedenj
Ne bode laški raj.
V temu je prepričan,
Že davno naš Čemot,
Če prav volil je njega,
Ne tekne mu »rizot«.
Boli ga v črni duši
Da laški je zdaj čuk
Da nima več na glavi
Sloveski naš klobuk.

»Za dober litar vina
Prodal si dušo ti;
A jaz za tisočake,
Svoj rod izdal ne bi.«
Demarchi renegatu
Ironično pove,
A ta se zdaj sramuje
Kam gledal bi, — ne vé,
Boli ga v črni duši
Da laški je zdaj čuk.
Da nima več na glavi,
Slovenski naš — klobuk.

V »Brivec« pride vsaki,
Ki naš izdaja rod:
To »Brivec« zve pa hitro
Ker vedno je povsod,
Ze hlače renegatu,
Že tresejo močno
Da ti ne zvedel »Brivec«
Kako mu je hudò.
Boli ga v črni duši,
Da laški je zdaj čuk,
Da nima več na glavi
Slovenski naš — klobuk.

„Sie“ kdo?

Prestavljali smo Homera seveda na nemščino. Predstavljaj je neki Slovenec. Ko je bil govor o trojanskem konju, ga je imenoval dijak v nemščini z »sie.« Profesor: »Kdo je to »sie«?« »Ne, ne, »es« mora biti«, popravi hitro dijak. Iz zadnje klopi se pa oglasi star basist: »Gospod, naj pa če je bila kobila?!« Vse v smeh, še celo naš resni profesor »Dasabernicht.«

Jez čna Polonca

XII.

Drug dan sem peršla k šterni po vodo. Ta druga kuharica in dekle so me mal šimfleb gledale in so djale; ko so zvedle, kam de sem peršla: »Ti be ba še greval, tvoj gospod so cel sultan!« Jest sem se zlo prestrašila in praša'a, e jo tud meškutar. »Se ve de, pa še kakšen,« so djale Slobenarie in Ruse bi najraj požrli.

K sem dam prešla s škafam, so glih ene cajtenge v rok imel in so ta krum-pastno hlapei pravli: »Jelesej, to je žalostno, de se Slobenarji zmilom vzdigujejo; v Iblan jih je ze vec kokel Nemcev. Joj, joj, to je hudo, kam bomo plisli!«

Tolk sem jest slišala, potlej sem pa šla v kuhinjo, da bi zakurila. K pa ni votlo na nobeno vižo goreť, sem prašala gospoda, če imajo kej papirja za padkurt. Dal so mi ene cajtenga. Jest jih podtaknem, pa zdaj še le ni blo neč, še goreť niso votle. Vsa jezna rečem, k se nisem mogla več premagvat: »Te meškurske cajtenge so za tist krej, kamor, vsak peš k nogam hod, za družga pa nič.«

Da bi bili vi vidli, koko so gospod zarežal nad mano!

»Ti eifla ti, so rekli, »tako mi ne bos govolila, za tist klej so le slobenalske cajtenge, taje cajtenge so pa za gepildet ldi. Al'si ti tud kaksna Slobenalka al pa molde Lusovka?«

»Ja, jest sem Slobenarka«, se odrežem moško.

»Tak pa kal lohka gles, od kodel si plisla,« pravijo.

Jest ne favlasta zgrabim kore in jih polijem z vodo rekoč: »Sej bom šla, per nemškurju že ne bom služila.«

Toko sem se že drug dan peljala iz Novga Mesta. Špelo sem okregala, de me

je v tak krej perpravla. Je pa djala: Veš ti Polonca, k znaš fain kuhat prav za nobel ldi, kar v Lblano pejd; tam je zdej dost bogatih ldi, k' fajn kuharo nucajo, boš gvišen prav lahko dinst dobila.

Pa sem pršla v Lblano.

Ker sem že na velik krajih znana, sem kmalu dobila dinst per eneh zakonskih kleh, k' »Slovenca« in »Narod« zato bero, da vidjo, kako se kavsata. Seer so prav fraindleh lde, eno punčko in enga fantka imajo, eden je pa na poti. Gospod su un dan rekli, de bojo šli frova kmal v Rim, pa dozdej še niso šli, tud' un dan ne, k' so šli slovenski romarji tja. Kdaj pojdejo v Rim naša frava, bom že povedala, zraven pa tud še kej družga, kar Vus bo gotov inseretiral.

Zdej pa adijo za ta cajt.

Polonca.

kuharea v Iblan,
per eueh zakonskeh ldeh.

Vprašanje?

— Zakaj je nek Viljem tako urno brke vihal, ko je berolinski župan pozdravljal avstrijskega cesarja.

— Zato menda, ker berlinska pomada ne drži dobro zavikanih brk, kakor bi jih Viljem želel. —

Angleški minister Salisbury je rekel v svojem zadnjem govoru: »Da Angležka je v nesrečni vojni proti Burom narasla v veljavi.« — Mislil je menda mož na veljavo angleških generalov, kateri so pred Buri pete brusili.

Avstrijski prusaki zahtevajo naj bi se Avstrija z nemškim Mihelnom za vse večne čase »kontraktlich in unwiederufflich« zavezala; seveda iz bojazni, da bi jim kedaj ne ušla. —

Zviti pa so ti — avstrijski želodarji — kaj?

Nemški cesar Viljem je napil zvezi treh narodov: memškemu, avstrijskemu in laškemu. — Da bi bil Slovanstvu napil — ni verjetno. —

Na mostiču v Rojanu.

Visintini kozjebrađee sreča don Jurico: »Come vā sior paroco?

Jurica: Lepo ste naredili, najprej priđete v deputaciji k meni, in mē silite naj sprejemem kandidature, ker je »vittoria gvišna«, potem mē pa pustite

na cedilu. — O fatto un bel afar a accettar la candidatura. — Zdaj se mi lahko smeje v pest naš onorevole signor Dolene. —

Visintini: La lassì faremo drogi bot. — Jurica: No me chuehe altro...

Visintini sam seboj: Se mi je pozdevalo, da je to grozdje še prekislo za našega gospoda. —

Dober lek.

Poznali niste Plavičnikovega Jakea. Saj ni čudo, da tukaj v Lisičjem selu ga vsak pozna kako slabi denar. Oziraje se na velikost »Lisičjega sela« ktera vas šteje celih 8 in pol hiš, zraven tega ima celo krēmo in nekaj čez 22 duš, že ni malenkost če je Jakee v obče znan. Da ga bode vsaj pismeno natančneje poznali, hočem površno njegov životopis poročati. On je jedna največjih glav v celi vasi, lahko ponosen, da mu kmečki klobuk nobeden prav ni in mora za svoj »capus« po klobuk št. 63 v Ljubljano it. Že en božji dar, ktere ga nima vsak. Radi družih družih delov života omenim naj le: nos sredi lica, lepozakrivljen, liki »Davida Jainteles«, ušesa »a la asinus« le v tem se razločujajo, da se pri sivemu bratu lahko čez glavo zvežejo in pri njem to ni mogoče. Upam s tem dovolj.

S tem Jakeem bila sva najbolja prijatelja. Gotovo mi ne boste za zlo štel, kajti jaz fantinč okroglih 16 let star, se lahko v čast štejem z dosluženim »Gebirgs-marinerjem« v dotiki biti. Posebno od zadnjč, ko sva bila v Ljubljani, in je on »Za vodo« za 30 kr. še cebro ohranjen frak kupil, koji je razen dober ducent lukenj še popolnoma nepokvarjen izvidel in se tako lepo od podarjene mu maščobe švetil, ter slednič v Lisičjem selu za natakarka sprejet bil, bil sem ves preneseten, da imam prijatelja, ki dan za dnevom salonsko obleko nosi.

Jakee v drugem oziru ni bil hudomušen, bil z vsakimu čez vse prijazen; posebno prikupil se je kmetom kadar je pri govorjenju svoja ustnica na vse pretege zavijal. Le eno napako je imel, katere se ni dal odvaditi, in ta je bila ta, ako je s katerim občeval, je vsacega celi čas pogovora po lici gladil. Tudi jaz sem se med tiste srečne štel, kojega so njegove blažene roke gladile. Ali »tempera mutantur«, tudi jaz sem že k letom prišel, in njegovo božanje mi ni več ugajalo.

Sklenil sem nekega večera nad Plavičnikom se maščevati. Pridem v krēmo, krenem jo naravnost v kuhinjo, ter se v ognjišču se sajami popolnoma roke počrnim. Prišedši v sobo bil je naš Jakee že zopet nekoliko v drugem nastropji. Sedem za mizo ter naročim vina. Ko mi zaželjeno prinese, začne mi zopet novice pripovedati, ter me pridno božal; jaz »ne bodi len« ga tudi gladim, ter gladim tako dolgo, dokler ni bil črn kakor ščurk. — Da ne bi on takoj moj črni sklep zapazil, zabičil sem vsem navzočim gostom in kuhinjskim vilam, njemu nikakor povedati, dokler ne bode sam opazoval.

Komaj sem bil z mojim delom gotov, prisopiha počasi vaški župnik v krēmo. Moža, ki so farani za resnega dušnega pastirja smatrali in le malokdaj je bilo na njegovem resnem lieu smehljaj opazovati, videč našega Jakea, ga je tak smeh posilil, da se je takoj za trebuh prejel, boječ, da bi ga ne razgнал. — Jakeu se je že nekako čudno zdelo, da je celi večer slišal krohat v krčmi in še celo gospod župnik se je tako ljubko smejal kakor še nikoli. Vendar ni videl za kaj. Ko je pa gospodu župniku zaželjeno večerjo prinesel gledal je po naključbi v ogledalo ktero je viselo tik župnikove glave. Zapazivši njegovo čudno obliko v ogledalu izustil je: »prokleti kranje, kaj mi je napravil« ter vrgel večerjo na tla, ne zmenivši se kam da so čepinje odletele, ter zdirjal kot besen lev iz krēme naravnost proti domu. Jaz pa boječ, da bi me v svojej razburjenosti ne raztrgal sem jo potegnul, ter hvalil tistega, ki je tek iznajdel, ter mu lepi čas pred obličje prišel nisem. Konce povesti, da Jakee od same blamage, ktero sem jaz povzročil, se 14 dni ni svetu pokazal in potem se tudi gladenja po lici popolnoma odvadil.

Pa škandala še ni bilo zadosti, fanti so pesmico skovali, in v vsaki priliki prepevali njemu na čast; prva kitica se glasi:

Preljubi mi Jaka zaponni si to

V govorici po lici ne gladi z roko

Če Milan Pavličev te zopet dobi

Bog sam ve, kaj tedaj Ti on naredi.

Katimar.

O novem denarju.

Tone: Si že videl novi denar po pet kron skupaj?

France: Že.

Tone: No, ali ti všeč?

France: Všeč bi mi že bil, a jaz pravim, da nima nič kaj prave veljave za mene.

Tone: Zakaj ne?

France: Ker ga nimam.

Še se godijo čudeži!

V neki vasi na vipavskem pod hribom imenovanim Školj se je ustanovilo neko društvo z enakim imenom. Snovatelji tega društva so njega največji nasprotniki. »A h' ni to čudež?!« in s tem delajo društvu največ reklamo. Ko so bili naši starašnje pri škofu na kosilu so si eden drugemu obljubili, da ne pristopijo k društvu, radi tega je župan prvi pristopil. Naša dva učitelja delata tudi proti društvu, morda se bojita podučevati petje. Ljubši jima je maušl.

Društvenik.

Anekdota.

(Kako se žival privadi človeku.)

Bogat samček, ki je rad leno postajal v svoji stanici imel je psička, jedinega družeta — ki mu je vsaki čas utekel, če so se le vrata odprla. Nekoč pa, ko se spet hoče »kúžek« ven zmuzniti, nevolje sezuje čevlji in ž njim natepe ubogo žival, rekoč: Čakaj, čakaj mrha! Te bodem že naučil, da se me boš vsaj privadila. —

Amor quintanus.

Ljuba Pepca!

Kjer te vidim, za teboj vedno in povsod letel bi, če te gledam, ves sem nov, samo plesal, skakal, pel bi.

Kratko, malo: Ljubim te; a da bi to dokazal, da mi ti verjela bi, nekaj pesmi sem namazal.

Dolgo sem premišljal, kaj pojem naj, morda sonete? Mar rispete? Legvidile? Morda rajši triolete?

Slednjič sem odločil se: Naj bo, vsakega po eno, draga, da spoznaš iz njih mojo ljubav preognjeno.

Tvoj Janez Dolinar.

1. Glosa.

Draga, pač si že opazila kdaj: luna me trka, toda a veš pa tudi zakaj luna me trka? Res, da razum mi gine vsak dan, toda ne misli, da od nekaj luna me trka. Ko te še nisem videl nikdar, bil sem še pameten, in šele zdaj luna me trka. Videl sem namreč tebe nekoč, obraz ti je bliščal ko mlaj, — luna me trka. Sree takrat mi padlo je v hlače, vidiš ti ljubica, in od tedaj luna me trka.

2. Rispet.

Glej njivo to, ah to je pravi greh, kako plevel po nji bohotno rase, pšenica zadušena pa pri tleh, le droben komaj sled se ji pozna še.

Ta njiva razdejano mi sree je, na nji bohotno se ljubezen smeje.

Pri tleh pa ta pšenica zadušena je moja revna pamet — umorjena.

3. Segvidila.

Poljubljal prste sem ti, kar se je dalo; ko prišel sem domov, pa v ogledalo pogled se mi obrne. Vrag! Ustnice so mi od tinte črne!

Zakaj so Buri tako dobri strelci?

Pokojni general Joubert je pripovedoval o priliki nekej gospi: Buri so rojeni strelci. Burski očetje so vedno želeli, da bi sinovi kaj znali. Selišča so bila oddaljena od šol in cerkve. Divje zverine in črni kafri so vznemirjali deželo. Otroci so morali vendar le v šolo. — Vsaki deček dobil je primerno puško seboj ter bil s potrebnimi patronami priskrbljen. — Ko se je vračal domu, moral je roko in oko vaditi, tako je večkrat v tednu prinesel torbico polno divjačine za večerjo. Kafri so se bali teh transvaalskih otrok, katerim je bilo pa prepovedano koga napadati — učili so se samo braniti. In tako vidimo tevrle inove, kako branijo svojo ljubljeno domovino proti brezsrčnim Angležem. —

Kako Kitajci lastne brate slepijo.

Njih državni list je pisal sledeče: »Kitajska vlada je v Port Arturu bivajoče ruske vojaške najela, da bi branili Kitaj pred Japonci. Japonci so nepremagljivi, ti majhni barbari se silno kruti in divji. Proti tem divjakom je treba najeti enake divjake. Rusi so bili še od nekaj prijatelji Kitajcev, oni so silno nevedni ljudje, ne razumeje niti kitajskega pisma. Rusi so surovi, sicer pa dobrasrčni in človek lahko shaja z njimi.

Na kratko rečeno: s tem Rusi bi bilo vse dobro, samo ko bi ti prekmorski hudiči ne bi imeli tisto grdo navado — krasti naša dekleta in odpeljevati jih na Rusko. Ako se ne bodo v prihodnje bolj obnašali jih spodimo iz dežele.

Menda jutri kaj?!!

Pomenki pod hrastom.

Franka: Kako je bilo velikonočni ponedeljek, ko smo ga pile pod hrastom na zidu.

Karlina: Prav lušno je bilo, menile smo se o tem in drugem tudi od naših Francec iz Gorjanskega —

Ivanka: Kedo je pa nalival?

Karl: Kaj nas ni bilo dosti, same izbrane.

Franc: Pa vendar nismo bile načinkane. —

Karl: Žiher bi ne bile, kako je pa bilo ko so nas fanje dobili v pest.

Milka: Ti rečem, meni je bilo nihuje ko me je zgrabil Franc z Gorice nisem mu mogla ubežati, ker me je »šnops« vso »znoril«.

Franka: Gorje nam, če se ga ne odvadimo — ne dobi nobena fanta — za pravo. —

Karlina: Vidiš, ti Urška si vsega kriva, ker si nam preveč na mizo nosila. No pa »za lon« ti zberem Mirkota, če ti bo pomislil.

Urška: Karlina kaj pa tako zame skrbiš, če tudi me Tonče zapusti nič ne stri, samo da nas Gorjanci ljubijo.

Milka: Tovarišice, z nami ne bo dobro, če bomo rajši šnops in vino kakor mleko pile. Take dekleta ne bodo pametnega fanta udobile. —

•Žv. M. •

DOPISI.

Sv. Marija Madalena zgornja. Vem, da imaš sedaj po volitvah mnogo dela, a vendar bi te prosil, da prideš tudi k nam enkrat, k sv. M. Madaleni zgornji k Vekjetom, ter jih malo ostrižeš, ker so tako zaraščeni, k kor češka šumava. Po zmagi Banellija se še zdaj širokou-tijo, koliko denarja so prejeli od »šjora« poslanca in koliko vina so spili. Njih »Capo-eikorija« mi je celo povedal, koliko cekinov je dobil v volitvene svrhe, kar pa ti nikakor nesmem povedati, drugači bi me oni tožil, da sem blebetal okoli, da je prejel 80 gl. ali 160 kron. Povedal mi je tudi, da se bodo odslej, ko imajo svojega Banellija poslanca, imenovali »Večoti«, ker se glasi boljše italijansko a ne več Vekjet.

Nadalje mi je pravil z pravim ponosom, kako se nekateri mladenči svoje cnemogle očete spremljali na morišče —

Mirodilnica (drogerija) B. Poniž v Gorici

Tržna ulica v p. slopju okrož. sodišča

Po zmernih cenah nudimo fino blago, i. s. suhe in oljnatne barve pokosti (lake), zamazko (kit), klej, čopiče, razne krede, cement, zamaške, gobe, milo, sveče, petrolej, čevi iz kavčuka, mineralne vode, cedi (gume) kirurškično opravo, pogačo za pse, parfumerije itd.

ČUDEN FRAN

urar

Glavni trg. - LJUBLJANA - Glavni trg.
Priporoča ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje. Najnižje cene. — Najfinejša Štiria kolesa in več drugih vrst koles.

Ceniki na razpolago.

„SLOVENKA“ Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu enkrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravištvo „Slovenke“ — Trst.

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko
ulica Commerciale 11.

Podružnica ravnotam št. 12.

Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino: kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Pošilja tudi na deželo.

Z obilni obisk se priporoča
udani

Vekoslav Pečenko,
trgovec.

„Slavisches Echo“ izhaja 1., 10. in 20. dan v mesecu in stane na leto 5 gld. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwentner po 14 nvč.

Časopis vestno zasleduje slovensko gibanje in temeljito razpravlja najvažnejša dnevna politična vprašanja. Noben slovenski politikar ne bi smel biti brez tega lista.

Lastnik **Miloš Kamuščič**, urednik: **Ivan Dolenc**.

NOVAK MIHA

trgovec

ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9.
(Nad 30 let stara firma).

Razpošilja razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine in kolonijalno blago. Pošilja se na debelo in drobno.

Pošiljatve samo na povzetjč, posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaja, se vzame nazaj.

Cena olju je od 28 nvč., do 72 nvč.

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemala, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani

Novak Miha.

Prva slovenska trgovina z železjem Konjedic & Zajec

v Gorici, pred nadškofijo 5.

Oče, po kaj greste v Gorico?

Moram nakupiti razno železje. Pri Konjedicu & Zajecu dobim najboljša štajersko železo, železne, cinkaste, pocinjene in medene ploščenine, razna orodja, štedilna ognjišča, peči, čevi, nagrobne križe. Tu dobim okove za pohištva in stavbe; koroški acalon in Brescia jeklo, razne cemente in kmetijske stroje.
Vse po najnižjih cenah.

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu

Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne vloge in obrestuje 4%. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, dateki obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjižice.

Vloženega je bilo leta	1892 gld.	17.663.76
"	1893 "	38.245.13
"	1894 "	49.741.66
"	1895 "	88.644.52
"	1896 "	125.448.27
"	1897 "	164.907.79
"	1898 "	261.424.45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3.212.095.10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah.

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno pekarijo. — Po streže vsaki čas s zvežim kruhom: prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se vseh vrst moke — domače pečivo — sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh; vse po nizkih cenah. Pekarija je v

ulici Stadion št. 20.

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. Priporoča se udani

Jakob Perhace,
lastnik.

Odlikovani fotografski atelier

A. JERKIČ

Gosposka ulica št. 7. - GORICA - Gosposka ulica št. 7.

v hiši „Goriške ljudske posojilnice“.

Novi, velikomestno urejeni atelier

odgovarja vsem modernim zahtevam v tej stroki.

P. n. gg. državni uradniki in njihovi družinski člani dobe pri obstoječih cenah 15 1/2 rabat.

Brivec obiskal je nedavno Jerkičev fotografski atelier, v Gorici, kateri razpolaga z najprimernejšimi prostori, kar je glavno in najmodernejšimi pripravami za svojo obrt. Fotografije so tako naravno in fino prenešene, da se jih ne moreš nagledati. Ponosni smemo biti, da imamo v nas tako finega fotografa-umetnika. Slovenske družine naj nikar ne zamude obiskati Jerkiča. Njegove fotografije so najlepši spomin v slovenski hiši.

Izdaje in tiska tiskarna „Edinosti“ v Trstu.